

In Blažek poboža še deklico na cvetoče lice.

„Še, še malo,“ sili ga Lenčica, a Blažek jo mahne po glavi z nežno ročico; vse se spusti v smeh.

„Dóli, dóli,“ jeclja otročé in kaže z roko na tla. Meta ga spusti iz naročja in Blažek steče k očetu, ki so dremali na drugej strani peči in sloneli na zapečku. Ko pomolí mali ročici k očetu, in kliče: „oče, gor!“ vzdignejo ga oče na klop in Blažek jim začne gladiti velo lice. Dobrovoljen nasmeh se pokaže na očetovih ustnicah in rekó detetu: „Še objemčkaj me, Blažek!“ In dete oklene ročici okoli očetovega vratú in jih poljubi na bledi ustnici.

„Na, zdaj si pa vže priden; še k mami pojdi!“ rekó oče in ga posadé na tla. Hitro steče po izbi, toda dolga srajčica se mu zaplete okolo nožic in pumf! pade na tla. Ali naglo se zopet pobere in steče k materi. Matí ustavijo kolovrat in vzemó dete v naročje. Kako ljubko se smežka in zré z bistrimi očesci v materin obraz. Malo umazano na jednom lici rudeče obličje — menda ker je prej ležal na tem lici — sveti se mu od čarovitih žarkov bliščeče se svetilke, glavo mu krijó redki plavkasti lasci in — iz pod prtene srajčice molita dve drobni, beli nožici. Nekaj časa se gledata z materjo, a potem nasloni glavico na ramo in kmalu zaspí — v materinem naročji.

Franek in Lenčica sta se v tem splazila s prostornega zapečka in približala materi. Vsak jedno nožico spečega Blažka božata in poljubljata. Zreli Franek si upa slednjíc še celó požgáčkati po mehkih podplatih otrokovih in Blažek se zopet vzbudi za hip, a kmalu zopet zaspí. Matí pa odženo poredna otroka in jima še jedenkrat zažugajo: „Le počakita!“

Zaspavšega Blažka položé prav varno v posteljico, Franek in Lenčica pa se zgubita za peč, in ko sta se še malo skavsala, a zopet sprijaznila, trdno zaspita

Kolovrat se je ustavil, luč se je pihnila, ljudje so polegli — — Piščeta čumé v kozuhovini v velikem lonci pri peči, mačka dromlja za pečjo, urino nihalo tolče enakomerno svoj „tik-tak“, iz za peči se čuje mirno otroško sopenje — — —. Drugače je vse tiho.

B—c.

Volk in lisica.

(Basen)

Reče volku lisica: „Pri sosedu so danes vola pobili; hajdi, ideva in se pošteno najužinava.“ Ideta ter prideta do soseda. Reče lisica: „Idi v mesnico, jaz bodem zunaj stražila.“ Sluša jo volk. A njega opazijo ljudje, prihité nanj s kolmi ter ga nabijejo. Lisica se v tem zmuzne v hišo, najé se v zapečku godlje ter si je nakida na glavo. Ko jo po tem v gozdu sreča volk, toži jej o svojih bolečinah, a lisica mu reče: „Meni so takó razbili glavo, da mi možgani prihajajo na dan. Pobrzejva, da naju ne ulové.“ Zbeží volk, a lisica lena hoditi, kliče za njim: „Vrni se in nesi me, ne morem dalje!“ Ponese jo volk, a lisica med potjo neprestano govori: „Bolni zdravega nese!“ Vpraša jo volk, kaj hoče s tem povedati. Odgovori mu lisica: „Ne vidiš li, da sem zbláznela?“ In prinesel je volk lisico do doma.

(Národná.)